

Matt Whyman

Els Savage

Traducció d'Alba de Toro Nozal

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *The Savages*

© Matt Whyman, 2013

© de la traducció: Alba de Toro Nozal, 2013

© 2013, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.

Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

© de la il·lustració de la coberta: Jason Chan, 2013

Adaptació del disseny de la coberta: Tamara Sánchez

www.fanbooks.cat

Dipòsit legal: B. 20.268-2013

Fotocomposició: EDILÍNIA, SL

Impressió: REINBOOK

ISBN: 978-84-15745-28-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

*Dedico aquest llibre als
meus nens, que aguanten
el que cuino cada dia*

APERITIU

A TAULA, EN TITUS SAVAGE va enxampar el seu fill furgant-se les dents amb un dit.

—Comporta't —va recriminar-li el gest amb suavitat—, no som animals.

Mentre parlava, la resta de la família seguia menjant-se les postres. Tots semblaven apagats, fins i tot exhausts, molt diferents en comparació amb com estaven al començament de l'àpat. Era l'Ivan, el fill petit, qui s'havia acabat primer el plat i, com qualsevol noi de dotze anys davant d'un plat buit, va començar a posar-se nerviós i a esbufegar.

—Puc marxar ja? —va preguntar ansiós—. L'ordinador està esperant que faci el moviment següent a la partida d'escacs; aquest cop el penso guanyar.

El pare li va respondre incitant-lo a mirar al seu voltant.

—Quan tothom hagi acabat —va dir-li, i va assenyalar els altres membres de la taula—. Al cap i a la fi, aquesta és una ocasió especial.

Davant d'en Titus hi seia un àngel, o almenys així veia ell la seva dona, l'Angelica. Sense ella, tota la família s'hauria dispersat, ja que era l'Angelica qui mantenia la casa immaculada, i l'àpat d'avui havia estat simplement formidable. Les seves mirades es van encreuar just quan la dona

es ficava a la boca l'última cullerada de les postres, un pastís que havia preparat ella mateixa amb una recepta casolana de gelatina i que, igual que cadascun dels plats d'aquell sopar, tenia un gust inusual i irresistible alhora. Per un instant, va semblar que l'Angelica es ruboritzava, com si li fes vergonya que l'haguessin enxampada assaborint tan descaradament aquell pastís, però en Titus semblava satisfet amb l'expressió de la seva dona. Va recolzar l'esquena a la cadira, va encreuar les mans per sobre d'una panxa sorprenentment plana tenint en compte la quantitat de menjar que havia ingerit, i va mirar-se els seus fills. Mentre que l'Ivan ja havia acabat, la seva germana seguia menjant lentament, gairebé d'esma. En Titus va pensar que havia estat un festí amb totes les lletres, i li sorprenia que la seva filla semblés tan indiferent a l'hora d'acabar-se el plat.

—Et preocupa alguna cosa, Sasha? —va preguntar en Titus, mentre agafava el got d'aigua per refrescar-se la boca—. Aquest és el teu pastís preferit, oi?

—Estic bé —va dir, sense aixecar la vista.

Dos dels fills havien heretat els seus cabells negres com l'atzabeja. La Sasha els duia recollits ordenadament amb clips, mentre que les entrades de l'Ivan suggerien que un dia no gaire llunyà els cabells li blanquejarien i se li debilitarien, com li havia passat al seu pare quan era jove. Ara en Titus s'afaitava la part superior del cap cada dia. Trobava que inspirava respecte, sobretot a la feina. Tanmateix, l'atenció d'en Titus ara se centrava en la seva filla gran, que remenava el fons del bol amb la cullera. I no hi havia dubte que només estava potinejant el menjar. Va mirar-se la seva dona, intentant trobar una explicació per al comportament de la noia, però l'Angelica simplement va

arronsar les espatlles, com volent dir que ella no en tenia la resposta.

—Que no et trobes bé, reina?

La mare s'havia passat gairebé tot el dia preparant el sopar. Com sempre, havia planejat meticulosament cada detall, des de la manera de salpebrar els ingredients fins a la cerimònia de servir el menjar. I en Titus trobava que aquella falta d'entusiasme de la seva primogènita era, francament, una mica insultant.

—Que hi ha algun problema amb el menjar?

La Sasha va deixar la cullera al plat.

—Estic bé, el menjar és genial, és que ara mateix no tinc gaire gana.

Per un instant, en Titus i l'Angelica van intercanviar una mirada de preocupació, i fins i tot l'Ivan va captar la tensió del moment.

—Ei, em sé un acudit. —I quan tothom el mirava, va dir:— Escolteu, com és que el pollet no va poder creuar la carretera?

En Titus es va girar cap al seu fill.

—Digues, per què no?

—Perquè estava esclafat sota les rodes d'un autobús!

El noi va semblar sorprès del silenci que va seguir aquell acudit.

—És horrorós —va sacsejar el cap la Sasha—. De fet, és de mal gust.

—Què passa, que ara ets una experta en comèdia? —va tornar-s'hi l'Ivan, molest per aquella crítica—. Per no tenir, no tens ni l'os del riure.

—No li ha fet gràcia a ningú —va dir, assenyalant els altres.

—Però si és un acudit genial!

—Més aviat fa pena.

—Ja n'hi ha prou. —En Titus va alçar les dues mans.—
No és hora de discutir. Ivan, potser t'hauries de guardar
els acudits per a tu mateix, i tu, Sasha, mai no ets tan seca.
Què et passa?

—Pare, deixa-ho estar, de debò.

L'Ivan va mirar-se la seva germana, amb un somriure
que se li escapava dels llavis.

—La Sasha surt amb un noi. —Es va recolzar a la ca-
dira per observar l'efecte de les seves paraules.— Està
enamorada, per això no té gana.

—No és ben bé que sortim... —va afanyar-se a dir la
Sasha, amb una ganyota enfurismada adreçada al seu ger-
mà—. En Jack i jo només som bons amics.

—Sí, amics que s'agafen de la mà a l'hora del pati. I a
més fa un curs més que tu, o sigui que és més aviat un
pederasta.

—Ivan, potser no hauries de fer esperar més el teu or-
dinador.

La manera en què el seu pare va fer aquest últim co-
mentari, tan calmada i mesurada, va fer pensar a la Sasha
que havia arribat l'hora de l'interrogatori. Els seus pares
no eren gaire estrictes, però eren molt, molt protectors.

—Pots donar-li una ullada a l'avi? —L'Angelica va po-
sar una mà sobre el canell del seu fill mentre el noi s'aixe-
cava—. Li he passat el menjar per la trituradora, o sigui
que no deu haver tingut cap problema. No facis soroll, que
la nena dorm.

L'Ivan va sospirar, va fer que sí amb el cap i va mirar la
seva germana amb posat victoriós. Ella va optar per igno-

rar-lo. Potser la seva mare havia provat d'esquivar la qüestió amb aquell canvi de tema, però estava clar que amb el seu pare no funcionaria. Ni tan sols parlar sobre el membre més jove de la família havia servit per desviar l'atenció d'en Titus, que s'estimava amb bogeria la seva filla petita, la Kat. Amb quinze mesos ja no es podia dir que fos un bebè, però els agradava tractar-la així. La Kat era totalment diferent dels seus germans, amb uns tirabuixons llargs i una expressió de pura innocència. Si la Sasha estava a punt de decebre el pare, com temia, sens dubte la Kat compliria les seves expectatives quan arribés el moment.

—En Jack és molt bon noi —va dir finalment la noia—. No és res seriós.

—Molt bé. Està bé saber-ho —va dir l'Angelica—. Oi que sí, Titus?

Aquella pregunta va servir per suavitzar l'expressió d'en Titus. Saber que la Sasha sortia amb un noi era una experiència totalment nova. Semblava que fos ahir quan el que més li agradava era disfressar-se de princeseta, com a la majoria de nenes petites. Això li plantejava un nou repte com a pare, però no s'enfonsaria. La família era sempre el primer, passés el que passés.

—Potser t'agradaria convidar en... —La veu se li va apagar i es va mirar l'Angelica cercant ajuda.

—Jack —va recordar-li ella—. Ha dit que es diu Jack.

En Titus va assentir, clarament aclaparat per la situació.

—Estaria molt bé que portessis en Jack a sopar algun dia.

—Pare! —La Sasha va semblar horroritzada.— És massa aviat!

—Té raó —va dir l'Angelica—. Estic segura que el coneixerem quan arribi el moment.

—Potser sí —va murmurar la Sasha, amb la mirada clavada al tovalló que tenia a la falda.

L'Angelica va mirar-se en Titus, i va tornar a dirigir-se a la seva filla.

—Però, ja ho saps, quan en tinguis ganes —va dir-li—, pots convidar-lo a casa a fer un mos.

La Sasha va començar a retorçar el tovalló amb els dits.

—També és massa aviat per això? —va demanar-li el seu pare—. Ajuda'ns una mica, reina.

La Sasha va trigar uns instants a respondre. Sabent la reacció que provocaria, necessitava acumular molt coratge.

—És millor que us ho digui ara. En Jack és... en fi, no és com nosaltres.

—Què vols dir? —va demanar-li en Titus.

La Sasha es va mirar els seus pares, primer l'un i després l'altre.

—És vegetarià.

Per un segon va semblar que l'Angelica i en Titus Savage s'havien quedat congelats. La Sasha va obligar-se a respirar, i llavors va decidir que el millor per a tots era que ella també sortís del menjador.